

Conversa amb Pere Prim, Jaume Galobart i Francesc Brustenga

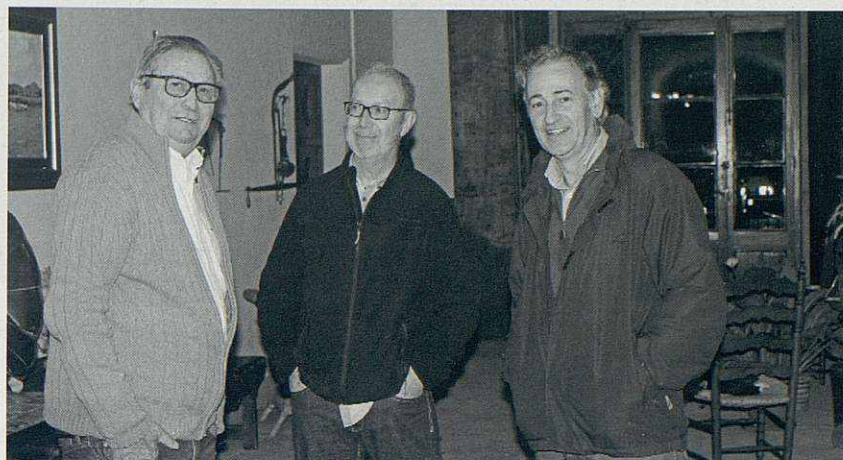
“En Pere era feliç anant en bicicleta”

Santa Eulàlia de Ronçana conserva un record entranyable de Pere Vilardebò i Vila, fill de Can Calderí, al carrer d'Hostalets, del Rieral, que va morir sobtadament la tardor de 2004. Ciclista professional amb els millors equips de l'època, havia participat en el Tour de França i el Giro d'Itàlia els anys 1977 i 1978, i en nombroses curses del calendari internacional fins a la seva retirada, el 1981. Persona alegre i treballadora, la seva vida després del ciclisme va transcórrer amb senzillesa dedicada a la família, els amics i la naturalesa. Amb motiu del Memorial, tres amics bons d'infantesa i joventut d'en Pere Vilardebò recorden cordialment aquelles vivències per a la revista RONÇANA, al celler de Can Brus-tenga, el darrer dia de novembre de 2015.

De quina manera va començar l'afició per la bicicleta?

Pere Prim: Una mica de casualitat. La bici estava a casa i era el mitjà que teníem per anar a escola, a La Sagrera. O hi anaves a peu o amb bici. Qui tenia la sort de tenir-ne, hi anava amb bicicleta.

Jaume Galobart: Recordo, sobretot, el meu germà Lluís, que ens va fer un primer itinerari, segurament per la seva afició a la muntanya. Varem dir: “aquest estiu farem una sortida que serà maquíssima”. Ens el va marcar per Sant Feliu de Codines, Castellterçol, Moià, l'Estany, Oló, Artés, Calders, el divuit de juliol. Deuria ser

l'any 1969 o 1970. Abans havíem pujat a Puiggraciós i als Cingles de Bertí.

PP: De Calders a Moià, els tubulars quedaven marcats a l'asfalt. I va ser aquell mateix dia, Jaume, que et vares escapar prop de l'Estany!. Vares tirar avall i ens varem trobar més tard després de tantes voltes per aquelles contrades.

JG: Vaig arribar a Oló i vaig esperar-los. Passaren deu minuts, un quart d'hora. Vaig pensar: “si que sóc bo, no pot ser que no arribin”. Vaig tornar a l'Estany, tot sol, amunt. Hi arribo i dic: “ja han passat, deuen ser més avall”. I de sobte, a la pujada d'Artés, caic de la bicicleta. A sota un arbre, allà en una corba. Clac! Va passar un cotxe i va preguntar-me: “et passa alguna cosa?”. Li responc: “em sembla que no”! Però no sabia on era. Em va aixecar i mig a peu, mig en bici, vaig arribar a Moià. A la sortida del poble hi havia un restaurant. M'hi apropo, veig les seves bicicletes i me'ls trobo dinant!

PP: Dinant però patint. Patíem tots, la veritat, aquell dia. “Jaume, on t'havies posat?”. Havíem de menjar. Què podíem fer si t'havies escapat del grup? Aquell dia venia amb nosaltres en Pere Duran, de Can Barri, de Bigues. De fet, érem aquests cinc de colla.

Quina edat tenia aquella colla?

JG: Jo tenia catorze anys. Era el petit de casa.

PP: Jo quinze. En Pere quinze o setze. En Lluís setze.

I de cop i volta, us presenteu a la primera escalada a Montjuïc.

PP: Ens hi vares portar tu, Siscu!. Els primers cinquanta metres vaig anar a

davant. A la primera corba em passen 25 o 30 corredors, a la segona 50 o 60 i, a la tercera, ja em varen passar tots. Així que baixo de la bicicleta i començo a pujar per la vorera perquè no em veiessin. I sento que la gent em diu: “Però tonto, fes-ho per la carretera, que arribaràs igualment”. Vaig tornar a pujar. En Jaume i en Pere van arribar al Castell.

JG: Era un dia de maig que plovia molt i feia un fred horrorós. Allà a Miramar hi havia una vorera i dic: “ai ai ai..., i bum”. Vaig caure, però vaig arribar a dalt.

Francesc Brustenga: En aquella època els ciclistes podien participar a les curses pel seu compte, sense equip. Hi varem anar aquell primer any. Recordo que vareu sortir tots tres i jo anava a darrera amb el cotxe. Tots tres anàveu molt bé amb bicicleta.

JG: Per a poder córrer ens havíem de treure la llicència amb una prova d'esforç, que anàvem a fer a Barcelona. I ben de pressa perquè s'apropava la pujada a Montjuïc. Aquí ja va ser quan en Pere va començar a anar en serio. Va despuntar molt aviat. Va participar en d'altres curses amb en Siscu.

Com va sorgir la iniciativa de donar suport a en Pere?

FB: L'esport sempre m'ha agradat. Havia jugat a bàsquet amb els escolapis de Mataró i a futbol amb l'amateur del FC. Barcelona. El meu pare va morir. Vaig entrar d'alcalde i col·laborava amb el transport de la Setmana Catalana. Els pares d'en Pere feien de pagès a Can Brustenga i el noi venia amb la bicicleta.

